

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/175/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115236464
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:4115236464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a JUDr. Milana Chalupku, v spore žalobcu: C. W., W.. XX.XX.XXXX, F. U. F.W., M.. U. XXXX/X, zast. JUDr. Romanom Foltínom, advokátom v Nitre, Školská č. 3, proti žalovanému: T. T., W.. XX.XX.XXXX, F. U. K. T. H., T. XXX/XX, zast. Advokátska kancelária KERAK s.r.o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho 6/C, o zaplatenie 18.000,- eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14.októbra 2021 č.k. 7C/77/2016-131 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdzuje. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.000,- eur spolu s 8,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 14.000,- eur od 16.12.2015 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,56%.

2/Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 18.11.2013 mal súd prvej inštancie preukázané, že bola uzavretá písomnou formou, medzi veriteľom C. W.Y. W.. XX.XX.XXXX ako fyzickou osobou a dlžníkom T. T. W.. XX.XX.XXXX ako fyzickou osobou. Veriteľ požičal dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 20.000,- eur (článok I. bod 2 zmluvy). Dlžník potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov pri podpise zmluvy (článok I. bod 4 zmluvy). Námietky žalovaného, že zmluva o pôžičke zo dňa 18.11.2013 trpí viacerými vadami z ktorého dôvodu je neurčitá a nezrozumiteľná, keď v článku I. bodu 1 zmluvy nie je uvedená suma poskytnutých finančných prostriedkov, v článku I. bodu 2 zmluvy je uvedené, že veriteľ požičiava peňažné prostriedky vo výške 20.000,- eur dlžníkovi, v článku III. bodu 3 zmluvy je uvedené, že táto zmluva je vyhotovená v dvoch exemplároch, jeden pre predávajúceho a jeden pre kupujúceho, súd považoval za nedôvodné.

3/Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne preukázané, že žalobca ako veriteľ predmetnú zmluvu o pôžičke písomne nevyhotovil, žalobca ani nežiadal vyhotoviť zmluvu o pôžičke v písomnej forme, aj v predchádzajúcom období zmluvy o pôžičke medzi veriteľom a dlžníkom neboli uzavreté písomnou formou, ktoré skutočnosti žalovaný nenamietal, napokon z výsluchu žalovaného T. T. mal súd preukázané, že zmluvu o pôžičke vyhotovil dispečer pán Y. a z výpovede svedka T. Q. mal súd preukázané, že na stretnutí v kancelárii T. T. zapol počítač a vytlačil pripravenú zmluvu o pôžičke. Keďže v zmluve o pôžičke boli použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany žalobcu, ktorý zmluvu nenapísal (Ústavný súd SR, I. ÚS 243/2007). Ústavný súd odkazuje na všeobecne platný princíp, zmyslom ktorého je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany. Zmluva o pôžičke nie je neplatný právny úkon pre chyby v písaní podľa § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka, napr. článok III.

bod 1 zmluvy o pôžičke, keď z obsahu právneho úkonu nepochybne vyplýva, že sa nejedná o kúpnu zmluvu ale zmluvu o pôžičke. Preskúvanie určitej prejavu vôle je potrebné posudzovať v súlade s princípom prednosti platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou.

4/Vychádzajúc z obsahu právneho úkonu, ktorý bol uzavretý písomnou formou, určitosť prejavu je daný obsahom listiny na ktorej je zaznamenaný. V zmluve o pôžičke je dlžník jednoznačne a nepochybne označený ako fyzická osoba T. T., W.. XX.XX.XXXX, F. T. XX, K. T. H., ktorý podpísal zmluvu o pôžičke ako fyzická osoba, preto súd považoval za nedôvodnú argumentáciu žalovaného, že zmluvný vzťah vznikol medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou PERA TRANS s.r.o., Ivanka pri Dunaji. Žalobca v konaní preukázal výpisom z bankového účtu U. E..L., že pred poskytnutím predmetnej pôžičky v mesiaci septembri 2013 požičal žalovanému ako fyzickej osobe peňažné prostriedky na súkromný účet žalovaného, pričom predchádzajúcu pôžičku žalobcovi v celom rozsahu žalovaný zaplatil, ktorú skutočnosť žalovaný ani nesporeval. Námietku žalovaného, že v danom spore nie je pasívne vecne legitimovaný, súd vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval za nedôvodnú. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že peňažné prostriedky poskytol obchodnej spoločnosti PERA TRANS s.r.o., Ivanka pri Dunaji, ktorá bola zrušená dňa 25.06.2015 a na základe zmluvy o zlúčení nástupníckou spoločnosťou sa stala spoločnosť Pragmastav s.r.o., Bratislava, súd obranu žalovaného považoval za účelovú, nakoľko táto skutočnosť nesúvisí s prejedávanou vecou, keďže nie je podstatné, na aký účel žalovaný ako dlžník uvedené peňažné prostriedky použil.

5/Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne preukázané, že k odovzdaniu finančnej hotovosti vo výške 20.000,- eur došlo dňa 18.11.2013 v kancelárii prevádzky v K. T. H., kde pôsobil žalovaný. Z výsluchu svedka T. Q. bolo preukázané, že keď prišiel do areálu prevádzky v K. T. H. spolu so žalobcom, vonku bolo niekoľko mužov a medzi nimi aj T. T., keď všetci odišli C. W., T. T. a svedok odišli do kancelárie v budove firmy, T. T. zapol počítač, vytlačil pripravenú zmluvu o pôžičke, C. W. a T. T. zmluvu podpísali a následne C. W. odovzdal peniaze 20.000,- eur T. T., ktorý si peniaze prepočítal a odložil. Z výsluchu svedka T. Q. mal súd ďalej preukázané, že Y. Y. nebol prítomný v kancelárii, keď došlo k odovzdaniu a prevzatíu peňazí medzi žalobcom a žalovaným. Z výsluchu svedka Y. Y. vyplynulo, že nebol prítomný v kancelárii ani v čase, keď bola vytlačená a podpísaná predmetná zmluva o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným.

6/Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie ohľadne odovzdania a prevzatia peňazí, žalovaný nenamietal odovzdanie a prevzatie sumy 20.000,- eur medzi C. W.Y. E. T. T. v podanom odpore proti platobnému rozkazu, ani v písomnom vyjadrení dňa 03.02.2017. Žalovaný nereagoval ani na repliku žalobcu, svoje procesné oprávnenie na dupliku nevyužil, neuviedol ani ďalšie skutočnosti a neoznačil dôkazy na svoju obranu, bol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania. Na preukázanie sporných skutkových tvrdení žalovaný až na pojednávaní dňa 28.11.2019 navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom žalovaného, výsluchom svedka Y. Y. a výsluchom svedkyne T. C.. Súd návrhu žalovaného na vykonanie navrhovaných dôkazov vyhovel. Keďže žalovaný nezabezpečil prítomnosť svedkyne T. C. na pojednávaní, súd uvedený dôkaz nevykonal.

7/Následne po výsluchu žalobcu, žalovaného a svedkov navrhol žalovaný vykonať ďalšie dôkazy ohľadne odovzdania a prevzatia finančných prostriedkov, výsluchom svedka R. O. a výsluchom svedka Y. Y., ktorý mal vyhotoviť zmluvu o pôžičke. Súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, nakoľko žalovaný mal o týchto skutočnostiach vedomosť, čo vyplynulo zo samotnej výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 28.11.2019. Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj pri vykonávaní dôkazov. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný na princípe prejednacím, princípe kontradiktórnosti konania ako aj koncentračnej zásade. Súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany v zmysle § 181 ods. 3, ods. 4 CSP. V tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu žalovaného, za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Žalovaný neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas, mohol ich predložiť už skôr, a na prostriedky procesnej obrany, ktoré žalovaný nepredložil včas súd neprihliadol v zmysle § 153 CSP.

8/Podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke je dočasnosť zmluvy. Dlžník sa zaviazal vrátiť veriteľovi peniaze za dva mesiace t.j. do 18.01.2014 (vrátenie finančných prostriedkov článok II. bod 1 zmluvy), čomu nasvedčuje skutočnosť, že dlžník na základe dohody s veriteľom zaplatil žalobcovi najskôr dohodnutý úrok z požičanej sumy vo výške 2.000,- eur dňa 24.01.2014, následne žalovaný požiadala

žalobcu o predĺženie termínu vrátenia požičanej sumy o ďalšie dva mesiace, keď dňa 28.03.2014 zaplatil žalobcovi dohodnutý úrok z požičanej sumy vo výške 2.000,- eur. Splatnosť pôžičky nebola jednoznačne dohodnutá v zmluve o pôžičke (podľa článku I. bodu 2 zmluvy na obdobie dvoch rokov, podľa článku II. bodu 1 zmluvy na dva mesiace). Ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Súd pri rozhodovaní vychádzal z predžalobnej výzvy právneho zástupcu žalobcu zo dňa 29.10.2015, kedy vyzval dlžníka na zaplatenie pôžičky vo výške 18.000,- eur v lehote do 7 dní od doručenia výzvy, ktorú skutočnosť žalovaný nenamietal.

9/Žalovaný sporoval dohodnutý mesačný úrok vo výške 5,00%, ktorý predstavuje ročný úrok vo výške 60%, čo možno považovať za úžeru, a v tejto časti považoval zmluvu o pôžičke za absolútne neplatný právny úkon. Pokiaľ dlžník zaplatil veriteľovi dňa 14.01.2014 sumu 2.000,- eur a dňa 28.03.2014 sumu 2.000,- eur jednalo sa o splátky pôžičky a nie zaplatenie úrokov ako tvrdil žalobca. Právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo sa prieči dobrým mravom je absolútne neplatný a na takúto neplatnosť musí súd prihliadať ex offio podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky, dohoda o výške úrokov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok NS SR, sp.zn. 5 Cdo/26/2011). Súd považoval dojednanie úrokov pri peňažnej pôžičke vo výške 5,00% mesačne (60% ročne) za neprimerane vysoké úroky a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď priemerné úrokové miery z úverov podľa NBS v IV. štvrtroku 2013, od 1 do 5 rokov boli vo výške 11,25% ročne. Súčasný právny poriadok neumožňuje výšku úrokov moderovať a neprimerane vysoké úroky znížiť na primeranú mieru. Súd zmluvu o pôžičke v časti, v ktorej si zmluvné strany dohodli mesačný úrok vo výške 5,00% (článok I. bod 3 zmluvy), považoval za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

10/Zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu mal súd ďalej preukázané, že žalovaný uhradil žalobcovi dňa 24.01.2014 sumu 2.000,- eur, dňa 28.03.2014 sumu 2.000,- eur, dňa 03.08.2015 sumu 300,- eur, dňa 14.08.2015 sumu 500,- eur, dňa 28.08.2015 sumu 500,- eur, dňa 24.09.2017 sumu 700,- eur, čo celkom predstavuje 6.000,- eur. Dlžník si svoju povinnosť zaplatiť veriteľovi pôžičku vo výške 20.000,- eur v celom rozsahu nesplnil, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 14.000,- eur a vo zvyšnej časti žalobu vo výške 4.000,- zamietol.

11/Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu vo výške 14.000,- eur, na predžalobnú výzvu žalobcu zo dňa 29.10.2015 nereagoval, vo veci zostal nečinný, čo mu zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi uplatnený zákonný ročný úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 16.12.2015 až do zaplatenia, ktorú skutočnosť žalovaný nesporkoval.

12/Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP, podľa pomeru úspechu strán v spore, keď úspech žalobcu v sume 14.000,- eur predstavuje 77,78 %, úspech žalovaného v sume 4.000,-eur predstavuje 22,22%, z čoho vyplýva, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu rozdielu, t.j. 55,56 %.

13/Proti tomuto rozsudku (v časti žalobe vyhovujúceho výroku a výroku o náhrade trov) podal včas odvolanie žalovaný. Odmietol tvrdenie, že zmluva bola vyhotovená ním, túto len vytlačil z počítača, nebol jej autorom. Rovnako nebolo jeho cieľom v zlej viere zneužiť nejasné ustanovenia a to na úkor záujmov druhej zmluvnej strany. V zmluve o pôžičke bola a stále je nejasná doba, počas ktorej mali byť finančné prostriedky vrátené, údaje o dobe splatnosti (2 mesiace alebo 2 roky) si navzájom odporujú.

Žalovaný pri uzatvorení zmluvy o pôžičke vystupoval v mene obchodnej spoločnosti PERA TRANS s.r.o., ako jej štatutárny zástupca, žalobca vedel, že požičiava finančné prostriedky tejto spoločnosti. Tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky poskytol žalovanému ako fyzickej osobe, sú iba v rovine nepotvrdených a účelových výrokov. Žalovaný však ohľadne nedostatku pasívnej vecnej legitímácie predložil viaceré listinné dôkazy a vyplýva to aj z výsluchu svedka Y., ktorý bol osobne prítomný pri uzavretí zmluvy, podľa ktorého k odovzdaniu peňazí došlo v kancelárii a žalobca tieto odovzdal tichému spoločníkovi R. O. a finančné prostriedky boli aj touto spoločnosťou použité. Súd sa pri tejto otázke priklonil k tvrdeniam žalobcu, vyčerpávajúce odôvodnenie v rozsudku však absentuje.

K viacerým vadám zmluvy, respektíve ohľadne námietok žalovaného, že táto je nezrozumiteľná a neurčitá, súd konštatoval, že tieto nepovažuje za dôvodné. Podľa žalovaného však zmluva, ktorou došlo k odovzdaniu sumy 20.000 eur a ktorá je nazvaná aj kúpna zmluva zo dňa 18.11.2013 je neurčitá, jej články si odporujú, je nezrozumiteľná, zmätočná a preto je neplatná.

Pokiaľ žalovaný navrhol ďalšie dôkazy, teda výsluchy svedkov O. E. Y., tieto súd odmietol. Podľa žalovaného však hospodárnosť konania nemôže byť nadradená právu na spravodlivé a zákonné

rozhodnutie. Tým, že súd nevykonával navrhnuté dôkazy, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktorí viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa žalovaného pre objektívne posúdenie skutkového stavu je nevyhnutné tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach posúdiť tvrdenia strán v priebehu konania v konfrontácii s listinnými dôkazmi a výsluchmi svedkov, a teda posúdiť hodnovernosť tvrdení žalobcu. Súd nezistil riadne skutkový stav, takýmto procesným postupom súd znemožnil žalovanému uskutočňovať procesné práva, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Nakoniec žalovaný namietal i podľa neho nedostatočné zdôvodnenie rozsudku, ktorý je tak nepresvedčivý, súd sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14/Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného považoval napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie za vecne správnu, naopak postup žalovaného v konaní považoval za tendenčný a účelový, vo svojich tvrdeniach a vyjadreniach si sám odporoval, predložené listinné dôkazy preukazovali úplne iné ako ním tvrdené skutočnosti. Žalovaný sa taktiež snažil naťahovať celý proces, tvrdenia, voči ktorým sa mal brániť, boli pritom zo strany žalobcu nemenné od začiatku konania. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že hospodárnosť konania nemôže byť nadradená právu na spravodlivé a zákonné rozhodnutie, jeho návrhy na ďalšie dokazovanie súd zamietol z dôvodu, že ich predkladal neskoro a podľa názoru žalobcu účelovo, čo bolo v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Samotné prijatie finančných prostriedkov žalovaný nepopieral, až následne po rokoch začal tvrdiť, že peniaze neboli určené jemu. Dokazovaním však boli vyvrátené jeho argumenty a bolo potvrdené, že požičanú sumu prevzal, zmluvu o pôžičke podpísal, peňažné prostriedky vracal aj z vlastného súkromného bankového účtu. Argumentácia žalovaného, že by mu žalobca peniaze nepožičal, pretože ho dobre nepoznal, bola vyvrátená ďalšími listinnými dôkazmi o tom, že žalobca žalovanému požičal peňažné prostriedky aj niekoľko mesiacov pred touto pôžičkou. Akonáhle boli žalovanému predložené dôkazy z bankových účtov o predošlej pôžičke, na toto žalovaný reagovať nevedel, začal však tvrdiť, že prostriedky neboli požičané jemu, ale obchodnej spoločnosti. Táto obchodná spoločnosť však už v tom čase neexistovala, a teda žalobca by si už nemal svoj nárok ani teoreticky voči komu uplatňovať. Z vykonaných dôkazov je zjavné, že žalovaný požičané peniaze dostal, tieto prevzal a vrátil z nich len časť. Pokiaľ žalovaný zmluvu označuje za neplatnú, nič mu nebránilo v tom, aby majetkový prospech získaný na základe takejto zmluvy v celosti vrátil žalobcovi. Ak niekto aj považuje právny úkon za neplatný, neznamená to, že si majetkový prospech z takéhoto úkonu môže ponechať pre seba. Žalobca preto navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

15/Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z. (CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a 378 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

16/Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka (OZ) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

17/Hoci v prípade zmluvy o pôžičke zákon nevyžaduje obligatórne jej písomnú formu, v danom prípade strany zmluvy uzatvorili zmluvu v písomnej forme, práve s cieľom posilnenia právnej istoty oboch zmluvných strán. Z tejto sú zrejmé všetky podstatné náležitosti, je riadne označená ako zmluva o pôžičke, najmä z nej vyplýva bez pochybností označenie osoby veriteľa a dlžníka, zrejmý je tiež predmet pôžičky, teda jej výška. Zmluva je tiež riadne datovaná a podpísaná oboma zmluvnými stranami.

18/Pravdou je že v článku I. zmluvy z 18.11.2013 je uvedené, že veriteľ požičiava peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur dlžníkovi na obdobie dvoch rokov od poskytnutia finančných prostriedkov, podľa článku II. zmluvy dlžník sa zaväzuje vrátiť požičané finančné prostriedky za dva mesiace. Tento rozpor však súd prvej inštancie vyriešil s poukazom na ust. § 563 OZ, teda ako v prípade zmluvy, kde čas plnenia nie je dohodnutý (resp. ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí), kedy je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, pričom správne vychádzal z predžalobnej výzvy právneho zástupcu žalobcu zo dňa 29.10.2015, kedy vyzval dlžníka na zaplatenie pôžičky vo výške 18.000,- eur v lehote do 7 dní od doručenia výzvy.

19/Odvolací súd sa nemohol stotožniť s tvrdením žalovaného, že tento uzavrel písomnú zmluvu o pôžičke ako štatutárny zástupca právnickej osoby, konajúc tak v jej mene. Nič takéto z písomnej zmluvy zo dňa 18.11.2013 nevyplýva. Žalovaný, pokiaľ takéto skutočnosti namieta, by si mal v prvom rade uvedomiť, že písomnú zmluvu (kde ako dlžník bol označený žalovaný - fyzická osoba označená menom, priezviskom, bydliskom, dátumom narodenia a číslom občianskeho preukazu), strany uzavreli na jeho podnet, žalobca písomnú formu zmluvy nežiadal a nenavrhol. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že písomná forma zmluvy slúži primárne na účel posilnenia právnej istoty zmluvných strán, resp. riadneho zistenia obsahu a rozsahu práv a povinností oboch strán zmluvného vzťahu.

20/Rovnako sa odvolací súd musel stotožniť s tvrdením žalobcu, že aj v prípade, ak by zmluva o pôžičke z 18.11.2013 bola neplatným právnym úkonom (čo však z vykonaného dokazovania nevyplýva), toto by malo za následok povinnosť vrátenia plnenia, ktoré na základe takejto zmluvy strana obdržala (§ 457 OZ).

21/Neobstojí ani námietka, v zmysle ktorej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak súd prvej inštancie ďalšie dôkazné návrhy žalovaného odmietol uplatnením sudcovskej koncentrácie konania, svoj postup aj zodpovedajúco vysvetlil a odôvodnil. Žalovaný mal v konaní pred súdom viac možností rozhodujúce skutočnosti tvrdiť, svoje tvrdenia podložiť dôkazmi a vyjadriť sa k tvrdeniam žalobcu, avšak túto možnosť dostatočne nevyužil.

22/Odvolací súd mal potom po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutej časti rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalovaný v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej, jeho námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutej časti rozsudku. Odvolaciemu súdu potom neostalo, než rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutých častiach, z hľadiska jeho vecnej správnosti, potvrdiť, podľa § 387 ods. 1 CSP.

23/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

24/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).